

Karel stond vastberaden voor zijn bed. In zijn hand klemde hij de stoel.

— Leg uw wapen neer! gebood de kapitein. Zo niet, is uw laatste uur geslagen.

— Of 't uwe, antwoordde Karel. Ik vrees u niet!

De Lichte aarzelde. Hij zou niet gaarne varen als hij die daar neerlag. Schieten durfde hij evenmin. Het geluid van 't schot kon ongewenste gasten doen opdagen.

— Rik en Joseph, komt naar boven! riep hij aan de trap.

Karel verbleekte. Hij sprong naar voren en gaf Jules een geweldige slag, die de rover bij zijn maat deed rollen.

De Lichte week haastig achteruit. Maar zijn mannen waren daar. Joseph sprong de knecht naar zijn benen, trok ze naar voren, zodat de jongeling achterover rolde.

Nu was 't gedaan met de moedige Karel. Weldra lag hij daar met een doorkerfd lichaam.

— Naar beneden! beval De Lichte, boos door die onverwachte tegenspoed. Is de meid gebonden?

— Neen, we lieten haar eerst toe, dat ze zich kleepte, antwoordde Rik.

De slaapkamer van Melia was leeg.

— Weg! kreet de kapitein. Stommeriken, ezels, tierde hij tot de twee mannen; ge hebt haar laten ontsnappen!

— Ge hebt ons geroepen, antwoordde Joseph op ruwe toon. We kunnen niet op twee plaatsen tegelijk zijn en hebben waarachtig geen scheldnamen verdiend, hoort ge?

De Lichte gevoelde veel lust zijn handlangers naar de keel te springen, maar bedenkende, dat hij een geheel verkeerde weg insloeg, zei hij vriendelijker:

— 't Is waar. Maar ontvluchten kan ze niet, want er zijn wakers aan de deur.

Zelf snelde hij naar voren.

— Is er iemand langs de deur gevlucht? vroeg hij aan Gust en Bart, die ontkennend antwoordden.

— Dan moet ze in huis zijn! hernam de baas. Vooruit, weer naar de boer.

Wat de baas en zijn vrouw geleden hadden in die ogenblikken, is niet te beschrijven!

— Waar is uw dochter? riep De Lichte.

— In haar kamer zeker, antwoordde Smit. Ach, dood haar niet!

— Ge liegt!

— Neen, neen... ach, heb deernis!

— Geen gekerm! We gaan korte wetten stellen. Allo, brengt de boer en zijn wijf naar de keuken, beval de schurkenkapitein aan zijn mannen, die 't gebod onmiddellijk uitvoerden.

— Stoekt het vuur op! vervolgde de boosdoener. We gaan doen

als de beulen der pijnbank, die hun slachtoffers de bekentenissen wel weten te ontlokken.

De rovers wierpen rijs in de haard, dat onmiddellijk vlam vatte en dit vreselijk schouwspel spookachtig verlichtte.

Waarlijk, 't was een wreed toneel in dit vertrek: de gebonden echtelingen met hun gelaat door angst en schrik verwrongen, omringd van de schurkentroep.

— Sleept ze bij de haard! beval de aanvoerder, zijn rampzalige slachtoffers aanwijzende.

Smit en zijn echtgenote kermden vervaarlijk.

— Waar is uw dochter? riep De Lichte.

— Vrouw, zeg niets! Laat u liever doden dan ons kind aan de schande over te leveren, zei Smit op besliste toon.

— Arme Melia! prevelde de boerin.

— Ha! tierde de schavuit. Ge wilt koppig zijn? Welnu, we zullen zien, wie wint. Verbrandt hun de voeten! gebood hij woest.

De echtelieden hieven een ijselijk gekerm aan.

— Houdt op! klonk eensklaps een stem. Ach! vader, moeder! O gij booswichten, om mijn ouders zo te mishandelen. Hier ben ik, maar laat hen vrij!

Jan De Lichte stiet een vreugdekreet uit.

— Jules en Joseph, voert haar weg! Wacht op ons in 't bos, zei hij. Wij gaan de geelinkjes halen.

Met dezelfde wrede middelen slaagde de roverhoofdman er in, het goud van de boer te ontdekken, waarna hij met zijn handlangers, ook de gekwetsten van de zolder meevoerende, weg trok. Eerst had hij de echtgenoten op hun bed laten leggen.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

DE VERLOOFDE.

Frans Verdonck was een flinke boerenzoon en vormde met Melia een schoon paar.

Als de mensen hen 's Zondags zagen wandelen, zeiden ze tot elkander:

— Dat zal een ferme boer en een handige boerin worden.

Frans stond op de morgen, volgende op de nacht van de misdaad, om vijf uur aan de staldeur. Hij zou naar Aalst rijden en wilde eerst zijn paard voeder geven.

Eensklaps voelde hij zich vastgrijpen door iemand, die gans verschrikt zijn naam noemde.

De jonkman ontstelde.

— Wie zijt ge? vroeg hij, zijn lantaarn hoger heffende en de

persoon herkende, vervolgde hij nog verwonderd: Neel! Ge doet me fel verschieten, jongen!

— Er moet iets schrikkelijks gebeurd zijn op Smit's hof. De haag is vertrappeld en de huisdeur staat wagenwijd open.

— Toch geen moord! riep Frans, van schrik zijn lantaarn op de grond latende vallen.

— Ik weet niet anders, dan wat ik u zeg. 'k Ging om te dorsen, naar gewoonte, maar toen ik dat alles bemerkte, durfde ik niet binnengaan.

Maar reeds was Melia's verloofde weg. Angstig, door boze gevoelens beklemd, snelde hij naar de hoeve van zijn aanstaande schoonvader.

Wat zou hij aanschouwen!

Buiten adem kwam hij er aan. Wild sprong hij door de haag en snelde hij in de woning. Hij hoorde gekerm en ging er op af.

— God, wat is hier gebeurd! kreet hij, de baas en zijn vrouw horende kreunen.

Haastig wierp hij hout op de gloeiende asse in de haard.

Bij 't schijnsel der vlammen, ontwaarde hij op de voute de echtelieden in de toestand, waarin de rovers hen achtergelaten hadden.

— Ach, help ons, smeekte Smit. Wie zijt ge?

— Ik ben het, ik, Frans!

— Roovers zijn hier geweest... Melia is weg... Ze hebben haar meegevoerd!

't Scheen de jonkman toe, alsof alles voor zijn ogen draaide. Hij slaakte een luide gil en riep wanhopig:

— Melia weg? Ach God, ontferm u onzer!

— Maak ons los, kermde de boer.

Frans sneed de banden door en weldra stond de pachter op de vloer. Zijn vrouw wilde zich ook oprichten, maar ze kon niet. Ze viel achterover in de kussens. Ze was te afgemat door al het lijden.

In korte woorden gaf de boer een verslag van de aanval.

Frans liet zich in de keuken op een stoel vallen, sloeg zijn handen voor 't gelaat en barstte in tranen los.

— Melia, arme Melia! kermde hij.

— En Karel, zei Smit, hij zal ook gebonden liggen. Ik ga heen, om hem te bevrijden.

Maar op de zolder gekomen, gaf hij een luide schreeuw bij 't zien van 't lijk zijns knechts.

Frans kwam haastig naar boven gesneld en ook hij ontstelde.

— Karel vermoord! zei de boer wanhopig. En mijn ongelukkige dochter!

— Ach, Melia! riep de verloofde. Maar ik ga haar terughalen. Al doden ze me, ik ga haar zoeken. En kan ik haar bereiken, liever

zullen we samen sterven, dan haar in de handen dier bandieten te laten.

— Ik zal volk roepen, hernam de pachter.

Enige ogenblikken later klepte 't alarmklokje. Het klonk droevig en akelig in deze vroege morgenuren.

Uit de schuur kwam een man gekropen. Hij stapte de woning binnen, juist toen de man en de jongeling de trap afdaalden.

— Baas, wat is er? vroeg Janneken de Zanger, want de huicheelaar was na de aanval weer in de schuur gegaan, om geen vermoeden te wekken.

— Ach, Janneken, ik was u al vergeten. Hebt ge dan niets gehoord?

— Iets gehoord? hernam de veinzaard. Maar spreek dan toch, baas, wat is er voorgevallen?

— Rovers... Karel vermoord... Melia ontvoerd...

— Ach God en alle Heiligen! 't Is toch niet waar, zeker?

— Ga naar de zolder, ge zult er 't lijk van mijn arme knecht vinden. En Melia... ach, Meliatje toch! Wat zal er nu met u gebeuren in dat rovershol!

Weldra kwam 't volk toegelopen. Ieder vernam met schrik de vreselijke aanslag, de moord en de maagdenroof!

Waarlijk, 't was verre gekomen nu!

De naam van de roverkapitein was op elks lippen.

De burgemeester en de veldwachter verschenen weldra ter plaatse. Maar wat vermochten ze hier? De burgemeester, al vertelde hij 't niet, kende genoeg de stoutmoedigheid van de rover, die eens 't kaartspel van de ambtenaren verstoorde in de herberg.

En de veldwachter, die reeds bij de vermelding van de naam des bandietenkapiteins verbleekte, zou voor niets ter wereld 't bos ingegaan zijn, om de schelmen te achtervolgen.

Maar Frans zou alles in 't werk stellen om zijn beminde te bevrijden.

— Ach, vrienden, smeekte hij, helpt mij! Wie gaat mee om de ongelukkige Melia te zoeken?

Niemand antwoordde.

Ieder sidderde, nu men hier stond voor deze afgrijpselijke misdaad! Wie durfde zich wagen in 't hol van de moordenaars?

— Moet ik dan alleen gaan? hernam de jongeling, 't gezelschap droevig aanziende. Welnu, ik zal het doen, want mijn geliefde zal ik in haar nood niet achterlaten.

— Ik ga mee! sprak een jongeling, zich naast Frans stellende. Zo'n ongeluk kan ons allen overvallen en we moeten elkander bijstaan. Reken op mij!

— Dank u, Vital.

Nu volgden er meer.

— Ik blijf ook niet ten achter, sprak een jonge boer, Ruyten.

— Ik evenmin, zei een werkman, Sperre.

— Wij zullen ook helpen, zo lieten Maarten en Dolf, twee broeders, zich horen.

Nog anderen traden bij, zodat tien kloeke gasten met de veldwachter 't woud zouden intrekken.

De burgemeester verontschuldigde zich met te zeggen, dat hij 't gerecht in de stad moest waarschuwen. De burgervader wilde ook liever de kennismaking met Jan De Lichte niet vernieuwen.

De moedige mannen haalden hun wapens en trokken dus het woud in. Nard, de veldwachter, stapte fier aan hun hoofd. Maar stilaan geraakte hij meer naar achter, tot hij eindelijk midden in de hoop ging.

Men had de richting van Velzike gekozen. Van deze gemeente toch was Jan De Lichte afkomstig.

't Bos leek eenzaam. De nare stilte, die slechts verbroken werd door 't geruis van de droge bladeren of 't kraken van dorre takjes, was niet geschikt om de moed op te beuren. Integendeel, hoe dieper men in 't bos geraakte, hoe beklemd men om 't harte werd.

— We zijn toch maar weinig in getal, zei Ruyten, die 't eerst het stilzwijgen verbrak.

Inderdaad, men had tot nu toe niet gesproken, want ieder voelde eerbied voor de smart van Frans.

— Misschien zullen we de rovers overvallen, sprak de veldwachter. Ge weet, een verraste vijand is altijd zwak.

— We hadden meer hulp moeten zoeken, hernam Ruyten. We hebben te haastig gehandeld. Zouden we niet terugkeren en meer mannen gaan halen?

— Ach, om de liefde Gods, laat ons voortgaan! smeekte Melia's verloofde. Onder Velzike zullen we wel mensen van goede wil vinden. We mogen geen tijd verliezen. Ha, alles brandt in mij, als ik aan mijn beminde denk! Komt, laat ons sneller gaan.

— 't Is waar, zei de veldwachter, tijd is veel in dit geval. Frans heeft gelijk, maar Ruyten's gedacht is ook goed. Ik had de politie van andere dorpen moeten roepen. Tegen een klopjacht zou de bende niet bestand zijn.

— Wij trekken ook niet tegen de gehele bende op, sprak nu Vital. Ge verstaat toch wel, dat De Lichte maar een klein gedeelte zijner mannen medegenomen heeft, om deze gruwelijke aanslag te plegen. Te weinig volk is niet goed, maar te veel evenmin; dan loopt men elkaar in de weg. Zo zal de schurkenkapitein gedacht hebben. En als wij met ons tien en hen kunnen verrassen, hebben wij veel kans om hen te overwinnen. Neen, we mogen niet terugkeren. Wie weet hoe ver Frans' vriendin reeds is, eer wij meer hulp gezocht hebben!

— En we kunnen ons ook niet belachelijk maken, voegde Maarten er bij. Voortgaan, mannen!

— Zeker! zei zijn broeder Dolf, Ik zal vechten voor drie. Mijn bloed kookt als ik aan die De Lichte denk. Wat meent die fielt wel! 'k Ken hem genoeg. Hij is een bedelaarskind. En hij zou willen heer en meester spelen in deze streek, geld roven waar hij kan, de dochters roven die hij schoon vindt, spotten met rechtvaardigheid, eerlijkheid! Moeten wij dat nog langer verdragen? De heren uit de stad hebben geen tijd om naar ons te zien. Een twintig boeren meer of minder vermoord, dat komt er voor hen niet op aan. Wij zijn maar goed genoeg om zware belasting te betalen en voedsel voor hun soldaten en paarden te leveren. Welnu, wij moeten ons zelve helpen.

— Flink gesproken, riep Vital uit.

— Ach, helpe God ons om de ongelukkige Melia te redden! prevelde Frans.

— En dan Karel, de knecht van Smit! vervolgde Dolf. De arme jongen is ook al dood, vermoord als een dolle hond, gelijk Louis, die bij boer Volders diende.

— En Volders zelf woont nu in een kleine hut, vertelde Ruyten. Ik heb hem eergisteren nog gezien. Hij kon zijn pacht niet betalen en werd buitengezet.

— Woonde hij niet op een hofstede van baron de Creil? vroeg Maarten.

— Ja, antwoordde Nijten. De baron is een oude geldvraat. Waar zijn hart moest zitten, ligt er bij hem een steen. Om iemand, die buiten zijn schuld geen pacht betalen kan, wiens geld geroofd werd, zo aan de deur te zetten, moet men toch geen greintje gevoel bezitten.

— Ja, en Volder's vrouw is nog altijd ziek van de doorgestane schrik, sprak Vital medelijdend. Eilacie, men hoort wrede dingen de dag van vandaag!

— Ge moogt dat wel zeggen! riep Dolf uit. De vijand in 't land, de Fransman, die rooft en plundert en een bende moordenaars, die ongestraft haar wandaden pleegt! Maar 't moet gedaan zijn.

Ach! de mannen kenden De Lichte nog zo weinig. Ze wisten wel, dat hij sluw was, maar hun begrip van zijn sluwheid was nog verre beneden de waarheid.

Ongeveer een half uur hadden ze voortgestapt door het dichte woud, toen eensklaps een hels gerucht hun oor trof: gesis, geroep, gefluit, pistoolgeknal, messengekletter. En eer ze wisten, wat er eigenlijk gebeurde, waren ze door wel dertig zwartgemaakte mannen omringd, mannen met blanke wapens en dreigende pistolen, die ze op de boeren richtten.

— De eerste, die zijn mes trekt of een pistool omhoog heft, is er aan! klonk het luid.

De Strijpenaars sidderden. Waren dat mensen of hellewichten? Niemand waagde het zijn wapen te richten; allen bleven roerloos staan, als verstijfd van angst en schrik.

— Ha, hernam dezelfde spreker, ge komt in mijn gebied, ge waagt het mij op te zoeken! Hier ben ik meester, ik, Jan De Lichte.

— Waar is Melia, de reine maagd, die gij geroofd hebt, schelm? tierde Frans, naar de hoofdman springende.

Deze week een stap achteruit, richtte zijn pistool op de borst van de wanhopige jongeling en zei op spottende toon:

— Kalm, vriendje. Raak mij niet aan, want ik zou u een blauw boontje doen slikken, waarvan ge veel last zoudt hebben! Gij zijt Frans Verdonck, de verloofde van de schone Melia. Al zijt ge een lompe vlegel, toch moet ik bekennen, dat ge een goede keus gedaan hebt, toen ge een lief zocht. 't Is jammer, dat ik ook op de bekoorlijke juffer verliefd werd.

— Ge zult ze teruggeven! riep Frans. 't Gerecht zal u vinden en zwaar...

— Tut, tut, manneke, houd u wat koest, als een braaf ventje. Ge zijt me tegemoet gekomen. Dat is wel van u. Zo bespaart ge mij de moeite u te komen halen, wat ik voornemens was te doen. Want, ziet ge, 't was de duurste wens mijns harten, u als getuige te hebben bij mijn huwelijk met de lieve Melia.

— Sncodaard! kreet de jongeling. Melia zal zich liever...

— Er is geen «liever» bij mij. Wat ik wil, gebeurt, hoort ge dat? We gaan nu geen tijd meer verliezen. Ik heb deze nacht hard gewerkt en verlang naar rust. Gij gaat dus mee met mij, dat is afgesproken.

De roverkapitein deed een teken. Drie mannen grepen de rampzalige jongeling vast, rukten hem omver... en 't duurde maar enige ogenblikken of de verloofde van Melia lag stevig gebonden te midden der bandieten.

— En nu een woordje tot u, vervolgde De Lichte tot de anderen. Vriendschap is een schone deugd en ik mag 't u niet kwalijk nemen, dat ge uw kameraad wildet bijstaan. Maar ge ziet, dat ge tegen mij niets moet ondernemen. Ha, daar is de veldwachter ook. Oh, champetter, ge moet u zo niet wegduiken achter de brede rug van die lompe rekel daar. Ik zie u toch. Wees niet benauwd echter. Wij gaan onze handen niet vuil maken aan u. Ik zie, dat de burgemeester zo verstandig is geweest thuis te blijven. Die heer weet wel, dat hij niet levend meer uit 't bos zou geraakt zijn. Gij moogt weer naar huis keren. Vertelt aan de mensen, dat ze geen moeite moeten doen, om mij te vangen, want de eerste Strijpenaar, welke ik in dit bos vind, ziet zijn parochie nooit meer terug. Ik ben hier baas, hoort ge. En nu, goede reis! Ziet nog eens goed naar uw vriend, 't is voor de laatste keer. Hij blijft voortaan bij ons, want zijn hart trekt te veel naar Melia. Zegt ook tegen boer Smit, dat hij zijn dochter niet mag beklagen, want ze wordt koningin van mijn bende. Dat is beter dan achter de koeien te lopen. Wacht, de veldwachter moet een herinnering meedragen; anders mocht de lust, om op ons jacht te

maken, hem nog eens bekruipt en dat ware spijtig voor zijn wijf en kinderen, die dan hun kostwinner zouden kwijt zijn.

De aartsschelm greep de sidderende Nard vast en sneed de blinkende knopen van zijn broek.

— Vooruit nu! hernam toen de roverhoofdman, ik geef u een half uur om het woud te verlaten.

De rampzalige Frans meevoerende, trokken de bandieten verder het bos in.

Vital, Nuyten en nog enige anderen hadden gepleit voor de verlossing van hun gezelschap, maar De Lichte had ruw geantwoord:

— Als ge nog een ogenblik hier blijft, neem ik u allen mee!

Haastig stapten de mannen terug, met de dood in 't hart.

— Arme Frans! kermde Vital. We zien hem nooit terug.

— Ze zullen hem vermoorden! zei Maarten in tranen uitbarstende. Ach God, waar moet het naartoe?

— En ik durf niet meer onder de mensen komen, kloeg de veldwachter, zijn broek met beide handen ophoudende.

— Denkt ge aan u zelve, nu Frans en Melia hun schrikkelijk lot verbeiden bij die wrede roverbende, snauwde Dolf hem toe. Neen, wij vermochten niets tegen die overmacht. Maar komt, snellen we naar 't dorp en luiden we de noodklok! Als alle boeren en werklieden uit 't omliggende samen doen, zouden we dan die fieltentrop niet kunnen verdrijven?

Zo klagende, kermende, wenend zelfs, geraakten de gezellen in hun gemeente, waar de dorpelingen met ontzetting hun verhaal aanhoorden.

De droefheid der echtelingen Smit en Verdonck was onbeschrijflijk.

Wel trachtte Dolf een bende te vormen, om de bandieten te gaan bestrijden, maar zijn pogingen stuitten af op de angst en de schrik der dorpelingen, die voor Jan De Lichte en zijn mannen een bijgelovige vrees koesterden.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

WEER BIJ LIVINA.

— 't Was een verwenst bezoek, dat der politie uit de stad, gromde de waardin Livina, op zekere morgen. Ik heb die gasten wel voor de aap gehouden, maar 't is of de mannen sedert die nacht mijn herberg schuwen.

— En Jan zelf is nog maar eenmaal hier geweest, zei Mie zuchtend. 'k Geloof, dat hij mij niet meer gaarne ziet.

— Is 't weeral die zelfde achterdocht! Ge zult Jan nog zo erg

grieven met die twijfel, dat hij u beu wordt en 't zal uw eigen schuld zijn.

— Maar moeder, hij is altijd zo haastig, als hij dan nog eens tot hier komt. Immer zegt hij: 'k heb zo weinig tijd, en op mijn vraag, wanneer we gaan trouwen, antwoordt hij onverbiddelijk 't zelfde: later. Maar waarom stelt hij uit?

— Juist alsof een bende inrichten een klein werk ware. 't Is «kapitein hier, kapitein daar!» Een mens heeft dan wel wat anders te doen dan op trouwen te denken. Doch, wacht eens tot de bende goed op haar poten staat, en ge zult zien hoe rap hij om u komt.

— De bende is ingericht en steelt en rooft volop en ik weet waarachtig niet waarom we nog langer moeten uitstellen. Als er maar niets anders tussen zit!

Op dit oogenblik werd de deur geopend en trad er een man binnen.

Mie had vlug opgezien, maar met teleurstelling zag ze, dat de bezoeker haar vriend niet was.

Doch haar spijt verkeerde in schrik en toern, toen ze de kerel herkende, die om zijn lastertaal door de kapitein eerst afgeklopt en dan verbannen was geworden.

— François! riepen moeder en dochter tegelijk.

— Gij hier! kreet de eerste.

— Hoe durft ge! voegde de laatste er bij. Moest De Lichte u zien!

— Hij heeft tegenwoordig wel wat anders te doen, dan hier te komen, zei de man verachtelijk.

— Wat weet gij daarvan? viel Livina op ruwe toon uit. Of komt ge weer kwaad spreken? Vertrek maar rap, ik geef u geen drank.

— Omdat ge denkt, dat ik die bewuste avond loog? hernam de bezoeker. Weet ge waar uw brave Jan nu is?

— Waar? vroeg Mie met een stem, die van afgunst getuigde.

— Ik zal maar zwijgen, want ik spreek toch weer kwaad.

— Zeg het! kreet de deerne, zich voor hem plaatsende en haar vuisten ballende. Zeg het!

— Welnu, als ge 't weten wilt, uw verloofde is in Gent om er schone bruidsklederen te kopen.

— Ha, ziet ge wel? zei Livina zegevierend tot Mie, dat de goede jongen aan de bruiloft denkt? Hij zal u verrassen.

— Ja, hij zal u zeker verrassen, vervolgde François schamper. Waarlijk, ge zult aardig staan zien, als hij afkomt met zijn wijf, een schoon meisje, dat ge misschien wel kent.

— Leugenaar, kwâtong, mijn herberg uit! schreeuwde de herbergierster rood van woede.

— Zeg, dat ge liegt! tierde haar dochter, die op deze stond wel een furie geleek.

Maar de man tegenover haar ging bedaard voort, langzaam

sprekende, opdat zijn woorden zouden verstaan worden.

— Ga eens naar Strijpen en vraag er gelijk aan wie, wat Jan De Lichte er gisteren uitgestoken heeft. Ik zal hier blijven en ge moogt me doden, als ge daar niet zult horen vertellen, dat uw brave vriend de dochter van een boer ontvoerde.

— Ge liegt, ge liegt! kreet Mie, met haar voeten stappende.

— Ik heb nog niet alles gezegd. Ga dan ook eens naar Stan, de Egyptenaar, ge kent hem wel, niet waar? En vraag hem, wat uw trouwe, toekomstige man aan zijn dochter Fira beloofde. Sla mij dood, als het meisje niet droomt, koningin van de bende te worden.

— Wraak, wraak! gilde Mie. Moeder, ziet ge wel, dat ik bedrogen word!

— Maar Fira zal de kapitein niet huwen, evenmin als gij. Het boerenmeisje van Strijpen moet tegen wil en dank de vrouw worden van de eierzuchtige en valse huichelaar. En 't zal niet lang meer duren, want hij is op reis naar Gent om kleren te kopen. Ge begrijpt dat de grote mijnheer De Lichte een schone bruiloft verkiest. En hij denkt met kostbare gewaden de maagd, die van hem natuurlijk niet wil weten, te verlokken.

— Dat is te erg! kermde Mie.

Livina zag bleek. Ze verwijderde zich een ogenblik, kwam dan voor de man staan en zei vriendelijk:

— François, spreekt ge de zuivere waarheid?

— Ik durf er een eed op doen.

— Daar dan! Ge zijt in staat de ganse bende te verraden. Ze stak een vlijmende dolk dwars door 't hart van de niets vermoedende bezoeker, die met een luide schreeuw achterover viel en 't volgende ogenblik de geest gaf.

— Moeder, wat hebt ge gedaan! riep Mie.

— Hem uit de weg geruimd.

— Maar hij heeft de waarheid gezegd. Ha! Jan De Lichte, ge hebt me wreed en laf bedrogen!

— Dat zullen we onderzoeken. Maar deze schelm zou ons allen aan 't gerecht overgeleverd hebben, zo hij u niet tot vrouw gekregen had, en ook nog uit haat tegen De Lichte. We zullen spoedig weten wat er van de zaak is. En heeft Jan ons bedrogen, welnu, ge ziet, ik kan mijn wapen goed gebruiken.

— Ha, Jan, Jan, 't is slecht van u, kermde het meisje.

De laaggezonken deerne beminde oprecht de jonge roverhoofdman, en nu de eerste vlaag van jaloezie, door de mededelingen van François verwekt, wat gestild was, brak ze in tranen los.

— Help mij, om dat lijk weg te doen, hernam de waardin. Dan gaan we naar Strijpen en zullen we verder handelen.

De vrouwen sloten de deur, sleepten het lichaam van de vermoorde naar de kelder, verborgen het in een zijhol, reinigden dan de

herbergplaats en maakten zich daarna gereed voor hun reis naar Strijpen.

In de namiddag kwamen moeder en dochter bij Stan, de Egyptenaar, toe.

Ze werden door wraakzucht bezield, want in Strijpen hadden ze vernomen, dat François' woorden geen leugens waren geweest.

Vrij en vrank trokken ze nu de armzalige hut binnen.

Fira was alleen thuis.

— Dag, meiske, zei Livina schijnbaar vriendelijk.

Mie gevoelde lust naar de Zigeunerdochter toe te springen, haar bij de keel te grijpen, haar toe te schreeuwen:

— Ellendige, ge wildet mij Jan ontstelen!

Maar ze volgde de raad harer moeder, en hield zich kalm.

— Wie zijt ge? vroeg Fira, verwonderd opziende naar de vreemde bezoeksters.

— Brave mensen, die het wel met u menen, antwoordde de waardin. Om kort te gaan, ge zijt de verloofde van Jan De Lichte, nietwaar?

Het meisje kleurde tot achter de oren.

— Oh, vervolgde 't wijf, ge moet niet ontstellen. Dat is menschelijk. Jong volk zoekt elkander. Maar er zijn schelmen, die de meisjes bedriegen met schone woorden en voor diegene moet ge u wachten.

— Maar wat bedoelt ge toch! riep Fira, zich al meer en meer verwonderende.

— We zullen eens kalm en zonder omwegen spreken, vervolgde Livina. Zeg mij, heeft De Lichte u niet beloofd u koningin zijner bende te maken?

— Waar bemoeit ge u mee? vroeg de Bohemerdochter, zich geheel en al herstellende. Komt ge mij uithoren? Ga heen, ik kan zwijgen als een graf.

— Ik zal langs een andere kant beginnen! sprak Livina ongeduldig. Zie, hier is mijn dochter. Ik zal haar wat vragen. Mie, vertel ons, wat Jan De Lichte u beloofde!

— Dat ik koningin der bende zou worden, antwoordde de deerne.

— Ge liegt, kreet Fira.

— Ha, ik zie, dat hij het ook aan u beloofde, zei de herbergierster. Ge verraadt u zelve. Welnu gij, evenmin als mijn dochter, zult zijn vrouw worden. De schelm bedriegt u beiden. Hij heeft een meisje geroofd van een hoeve te Strijpen en wil haar huwen.

Fira verbleekte. Ze moest zich laten neervallen op een bank.

— Ach, kan 't waar zijn! mompelde ze. Zo laag... zo huichelachtig...

— Als ge ons niet gelooft, ga dan naar Strijpen, ging de waardin voort. Wij ook twijfelden, wij ook riepen tot de man, die 't ons ver-

telde: ge liegt! Maar we gingen naar Strijpen, we kwamen tot hier en nu weten we zeker, dat Jan De Lichte een bedrieger is.

— Ik zal mij wreken! riep Fira, woedend opspringende. Ik zal hem overleveren aan 't gerecht!

— En uw vader, uw moeder, u zelve ook... ons allen... de onschuldigen met hem!... zei Livina. Neen, meisje, ge moet u anders wreken. Ge moet hem alleen treffen!

— Maar hoe?

— Wilt ge ons helpen?

— Ja, ik ben tot alles bereid.

De jaloezie verdween bij Mie; haar liefde, zowel als die van het Zigeunermeisje was in haat verkeerd, en het drietal sloot een verbond, om zich te wreken op de jongeling, die hen zo misleid had.

— We gaan dat meisje uit zijn klauwen halen, zei Livina. Dat is de beste wraak.

— Haar doden, riep Mie.

— Ja, weg met haar! voegde Fira er bij.

— En waarom moet ze sterven? hernam de waardin. De boerendochter is daar tegen wil en dank. Zij heeft geen schuld aan de smaad, ons toegebracht. Zij haat De Lichte nog sterker dan wij. Neen, laten we haar bevrijden en terugbrengen naar haar huis, opdat ze kan huwen met haar verloofde. Dan treffen wij de schelm in zijn liefde.

— Maar weet ge haar gevangenis? vroeg Fira.

— Neen, doch ik zal die wel ontdekken. Jan is naar Gent om bruiloftskleren. We hebben dus tijd om te handelen, want voor morgen is hij hier niet terug. Hij zal aardig staan zien met zijn huwelijksgewaden, als zijn bruid verdwenen is. Vertrouw op mij. 'k Heb van mijn leven moeilijker stukken verricht dan dit. Kunt ge ons seffens volgen?

— Ja, mijn ouders zijn op ronde en blijven wel een dag of drie weg. We hadden hier nog een soort knecht, een weggelopen dienaar uit het kasteel van Creil, maar hij is ook heen gevlogen. Ik ben dus alleen thuis en kan doen wat ik verkies. Ik zal me kleden en trek mee.

Enige tijd later verliet het drietal de hut en begaf zich op weg, om de rampzalige Melia te zoeken.

Kort na de gevangenneming van Frans Verdonck, was de kapitein der bende naar Gent gereisd. Ja, hij wilde de onbeschaamdheid zo verre drijven, deze reine maagd tot zijn vrouw te maken, al was het dan ook door een ongeldig huwelijk. Daar hij zeer eerzuchtig en hoogmoedig was, moest zijn bruiloft schitterend zijn. Een Zigeunerdochter, of Mie uit de kroeg, zulke deernen waren hem te min. Neen, hij wilde zijn mannen tonen, dat hij alles durfde, en spotte met rechtvaardigheid, met goddelijke of menselijke wetten. In Gent zou hij zich voorzien van kostbare klederen.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN.

Nr 10

EERSTE JAARGANG

8 DECEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalder	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489